

ikke så svært; hvis man har tid nok, kan man komme igennem det og også i de fleste tilfælde forstå, hvad der står. Det er meget, og det synes jeg der skal roses for. Jeg spekulerer på, hvem der har ophavsret til det, og vil gerne sætte vedkommende på at skrive love i andre sammenhænge også.

Jeg har også indtryk af, at det er en slags føljeton, for det er jo ikke første gang, dette lovforslag er til behandling. Jeg kan sige, at SF står ved det, som vi sagde ved sidste behandling, så det vil sige en helt overordnet og generel positiv holdning, og jeg kan forstå, at vi sandsynligvis kommer til at se denne lovgivning hen ad vejen, for der er jo meget, der skal revideres derudover.

Det svære ved sagen er, at man indimellem får det ligesom kandestøberen i »Den Politiske Kandestøber«, dér hvor han er sat til at regere Bremen, og hvor alle borgerne kommer væltende, så han fortvivlet må sige: »Denne haver jo og ret!«, for de har jo gode argumenter, netop fordi tendingerne stritter i begge retninger.

Jeg har forsøgt at anstille nogle kulturpolitiske betragtninger over det mærkelige fænomen, vi står med her, og er nået frem til, at det nok har noget at gøre med, at det er meget svært at gøre ejendomsret gældende i åndens verden. Det er jo sådan med mennesker, der skriver og er kunstnere osv., at de gerne vil formidle deres budskab videre, og når det gælder et billede, så har man det ikke mere, når man har givet det videre, men alt det andet er jo af en sådan art, at man kan give det fra sig og have det alligevel. Derfor er selve tilbøjeligheden til at få det udgået i den ene retning, og de regler, vi ellers kan lave om ejendomsretten, fungerer af samme grund ikke her, fordi kunstneren jo stadig væk selv har sine ting.

Derudover skal kunstnerne jo også kunne leve af deres arbejde, og derfor er vi selvfølgelig nødt til på den anden side at sikre, at de også kan leve af det, for ellers bliver de jo ikke ved med at lave den kunst til os, som vi gerne vil have. Og endelig sidder vi selv som brugere og vil gerne have adgang til så meget som muligt, så let som muligt og så billigt som muligt og bliver indimellem noget bestyrkede over, at vi skal betale for nogle af disse ting. Nogle af de henvendelser, jeg har fået, har drejet sig om de indtil nu meget ubeskyttede billedkunstnere. Hvor musikerne har det sådan, at bare man kommer til at fløjte en af deres melodier, står de jo næsten med kasseapparatet med det samme, og så er det sket, hvorimod billedkunstnerne stort

set er ubeskyttede, og det er altså et sted, hvor jeg godt ved hvem jeg vil holde med i den sag, for jeg mener, at billedkunstnerne har haft det for svært igennem tiden, og jeg synes, det er godt, at vi har fået sat en beskyttelse ind for dem.

Jeg kan forstå, at når tingene skal forhandles så tæt i det nordiske samarbejde – og jeg synes, det er en vigtig pointe – er det begrænset, hvor meget vi kan ændre i disse sammenhænge. Derfor vil jeg gerne lige tage fat på det spørgsmål, som Forfatterforeningen har gjort os opmærksom på, nemlig at forfatternes vilkår på ét punkt er svækket, og det er i forhold til forlagene. Dér henviser de til, at i det norske forslag er lovreguleringen af forfatternes vilkår i forhold til forlagene med endnu, mens den er røget ud hos os.

Det vil jeg gerne høre nogle bemærkninger om enten nu eller senere, for forfattere har det ikke nemt, og bogen har det dårligt i øjeblikket. Forfatterne er i forvejen i mange henseender i en svag position, og derfor er det måske ikke så klogt, at vi svækker lovbeskyttelsen af forfattere.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, som jeg kan forudse vil give anledning til de helt store spektakler under vores udvalgsarbejde, er den strøm af henvendelser fra Danske Dagblades Forening, medierne osv., hvor man altså sidder og siger: Denne haver jo og ret! Jeg synes bestemte, at journalisternes argumenter ikke bare handler om, at de vil have firedobbelte betaling for deres produkter, men er bedre end som så. Men det har den anden side altså også. Og derfor er det i hvert fald et af de områder, vi skal have opklaret på en sådan måde, at vi kan sende et produkt videre, hvor vi føler, at vi både tager højde for, at der ikke er ejendomsret i åndens verden, dvs. vi kan håndtere sagerne frit, og at vi alligevel sørger for, at ingen bliver snydt for deres værdier ved, at andre løber med gevinsten for deres indsats på en ubillig måde.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg synes, det er svært at forstå, hvad det egentlig er, fru Margrete Auken siger. På den ene side er der de skabende kunstnere, og på den anden side er der dem, der aftager produktet, og de har begge to argumenter for, at de skal have del i retten og have del i økonomien.

Hovedlinjen i den nye ophavsretslov er klart nok, at man laver en omfordeling. Man rykker rettigheder og muligheder for bedre økonomi til dem, der har udøvet den skabende kunst og har lavet produkterne.